

Благовестете от ден на ден спасението на нашия Бог!

ЕВАНГЕЛСКО ЧЕТИВО

† ПЕТНАДЕСЕТА НЕДЕЛЯ СЛЕД ПЕТДЕСЕТНИЦА

В онова време един законник, изкушавайки Го, попита и рече: Учителю, коя заповед е най-голяма в закона? А Иисус му отговори: възлюби Господа, Бога твоего, с всичкото си сърце, и с всичката си душа, и с всичкия си разум: тази е първа и най-голяма заповед; а втора, подобна ней, е: възлюби ближния си като себе си; на тия две заповеди се крепи целият закон и пророците. И когато фарисите бяха събрани, Иисус ги попита и рече: какво мислите за Христа? Чий син е? Отговарят Му: Давидов. Казва им: как тогава Давид по вдъхновение Го нарича Господ, казвайки: "рече Господ Господу моему: седи от дясната Ми страна, докле туря Твоите врагове подножие на нозете Ти"? И тъй, ако Давид Го нарича Господ, как тогава Той му е син? И никой не можеше да Му отговори ни дума; и от тоя ден никой вече не дръзна да Го попита. (Мт 22:35-46)

Отческо наследство

ЗА ГОРДОСТТА НА ЗАКОННИКА

На тия две заповеди се крепи
целият закон и пророците
(Мат. 22:40).

Благослови отче!

Както хората, които работят в земните градини, пролетно време набират цветя от градината и ги носят като подарък на господарите си или на любимите си приятели, за да се насладят на сладкия им аромат, така и църковните проповедници събират от Священото Писание разни поучения и ги проповядват в храма на християните за развеселяване на душите им и за изгонване на проклетата гордост, която заслепява ума и отвлича човека от Бога, както сторил и с днешния законник, за когото ще чуем сега от Евангелието.

ТЪЛКУВАНИЕ

След като Иисус посрамил садукееите, които казвали, че няма възкресение на мъртвите, този фарисейски законник се приближил до Христа и Го попитал лукаво

коя от десетте заповеди е най-голяма. Законникът попитал това, понеже евреите казвали, че най-голямата заповед е обрязването и съботата, и второ, надявал се Христос да добави някоя нова заповед, та да Го укорят. Но Христос като Сърцеведец разбрал лукавството му, затова го препратил към закона и му казал да обича Бога от цялото си сърце, душа и мисъл, тоест от сърце да желае само Бога, от душа да мисли само за Него и с мисълта си да разсъждава само за Бога. Сърцето е от плът, а ние, когато не жалим тялото си за правдата, когато пазим сърцето от злоба, от грешни помисли, от блудство и кражба и благодарим на Бога, тогава може да се каже, че обичаме Бога от цялото си сърце. А душата е трисъставна - тя има воля, разум и мисъл. И така, когато волята, мисълта и разумът ни са насочени към Бога, тогава се казва, че обичаме Бога от цялата си душа. Така, когато някой обича Бога, с тази любов изпълнява най-голямата заповед; защото от нея произтичат всички други добродетели. Когато сърцето, душата и мисълта ни са насочени към Бога, тогава и желанието ни е добродетелно. Тази е първата и най-голяма заповед. А втората е да обичаме всеки християнин като самите себе си. Тя е като първата и се ражда от нея. Защото който обича Бога, обича и всеки човек, а който не обича хората, не обича и Бога. А да обичаме всеки християнин ще рече: да не правим на другите онова, което не искаме да правят на нас (ср. Мат. 7:12), а както се грижим за себе си, така да се грижим и за всекиго. Ето на тези две заповеди се крепи целият закон и пророците. Защото, ако разгледаме пророческите книги и десетте Божии заповеди, ясно ще видим, че първите четири заповеди ни казват да обичаме Бога, а другите шест - да

обичаме всеки човек. И ако искаме да знаем що е грях от гледна точка на тези заповеди, разбираме, че грехът е потъпкване на Божията любов, тоест, когато не почитаме Бога и когато вредим на хората. А добродетел е да обичаме Бога и да помагаме на хората. На тия две заповеди се крепи целият закон и пророците, тоест целият закон и всички пророци учат така - да обичаме Бога и хората, както казал и Христос на законника. А после рекъл на събралите се фарисеи: “Чий син е Христос?”. Те казали: “Давидов”, понеже Давид бе предсказал чрез Светия Дух Христовото възнесение: *рече Господ Господу моему: седи от дясната Ми страна, докле туря Твоите врагове подножие на нозете Ти* (Пс. 109:1). Давид разбрал от Светия Дух, че Христос ще се роди от неговото коляно и затова Го нарекъл син, а според Божеството Го нарекъл Господ. И Христос, за да покаже на фарисеите Своето божество и човечество, ги попитал, та да разберат от Давидовото пророчество, че Той е и Бог, и човек, което доказал с думите: седи от дясната Ми страна, тоест Христос с Божествената Си природа бил заедно с Бог Отец още преди сътворението на света, а с човешката природа след възнесението Си седна като човек от дясната страна на Бог Отец и човешката природа прие славата, която Божествената природа имаше преди сътворението на света. Тогава Бог постави под Негова власт враговете Му - не само евреите, но и дявола, и самата смърт. Защото Христовата смърт не само освободи човешкия род от дявола, но и го преведе от смърт към живот, понеже който вярва в Христа, и да умре, ще оживее. И когато фарисеите Му рекли, че Христос е Давидов син, Той не казал, че не е Давидов син, защото Мария, която Го роди, беше от Давидовото коляно, и затова се наричаше син Давидов, а според Божеството беше Господ Давидов. Затова Иисус им рече: “Щом като Христос е син Давидов, защо Давид Го нарича Господ?”. Попитал ги това, за да признаят, че Той не е обикновен човек, а е Бог и човек, и с тези думи им затворил устата, така че никой не можал да възрази. Виждате ли как Христос, Предвечната Мъдрост, посрамил с една дума не само законника, но и всички фарисеи и садукее. Защото веднъж, като Го попитали трябва ли да плащат данък на кесаря, Той им рекъл: *Отдайте кесаревото кесарю, а Божието Богу* (Мат. 22:21; Марк. 12:17), и с тези думи ги победил. Друг път садукееите Го попитали чия съпруга ще бъде на онзи свят жената, омъжена последователно за седем братя. А Той им рекъл, че там на никого няма да бъде жена; защото там нито се женят, нито се съединяват телесно (вж. Мат. 22:28-36). И ги посрамил. Така посрамил и днешния законник и събраните фарисеи, които оттогава вече не смеели да Го попитат нищо, а народът, като слушал Христовите слова, повярвал в Него.

ПОУЧЕНИЕ

Благочестиви християни, всички чухме как на тия две заповеди - да обичаме Бога и хората - се крепи целият закон и пророците. Такава любов имаха апостолите. Затова изоставиха всички светски блага и тръгнаха

след Христа, от Когото никакво зло не можеше да ги раздели, както казва апостол Павел: “*Нито скръб, нито притеснение, нито глад, нито гонение, нито меч, нито беда, нито височина, нито дълбочина могат да ни разделят от Христа*” (ср. Рим. 8:35, 39); защото любовта е непобедимо оръжие и неразрушима стена. А за да я имаме, не са нужни труд или пари, нужно е само желанието ни да обичаме. Любовта е обща и за мъже, и за жени, и за млади, и за стари, и за болни, и за здрави, за царе и господари; защото всеки може да обича Бога и хората. Любовта е най-голямото ни благо, което Бог ни е дал за наше благополучие и спасение. Ами ние, като не обичаме нито Бога, нито хората, ако умрем със завист, злоба и немилостиво сърце, какъв отговор ще дадем пред Бога, когато ще разследва делата ни? Помислете: трудно ли е да обичаме Бога или хората? Не е трудно, а е много лесно и е хубаво. Защото с любовта човек живее мирно и не усеща как животът отминава. Ами кой ни спира да се обичаме? Никой, само нашата воля. И колко страшно ще бъде на Христовия съд, когато ще вържат и ще хвърлят във вечната мъка всички немилостиви, които не са имали любов към хората. Но дано милостивият Бог да изкорени от нас немилосърдието и да посади в нас любов, която може да ни избави от вечната мъка, с помощта на Христа, Комуто слава във вечните векове, амин.

Св. Софроний, Епископ Врачански
„Поучително Евангелие“, Славянобългарски манастир „Св. вмчк Георги Зограф“, Света Гора, Атон

Църковни празници

ВЪЗДВИЖЕНИЕ НА СВЕТИЯ КРЪСТ ГОСПОДЕН (КРЪСТОВДЕН) (14 септември)

ТРОПАР

*Спаси, Господи,
люди Твоя и
благослови
достояние Твое,
победа
православным
христианом на
сопротивный дарюя,
и Твое сохрания
Крестом Твоим
жительство.*

*Спаси, Господи,
Твоите люде и
благослови Твоего
достояние, дари на*

*православните християни победа над врага и запази в
Твоя кръст наследие Си.*

КАКВО РАЗКАЗВА ПРЕДАНИЕТО

След разпятието на Христа, по тогавашен обичай, оръжието за наказание от тоя вид - кръстното дърво, се заривало в земята на самото място, дето е

изпълнена присъдата. Тъй на Голгота бил заринат кръстът на Христа и кръстовете на разпнатите с Него двама разбойници.

След време на Голгота по заповед на император Адриан построили езически храм и мястото на разпятието било заличено.

Празникът Въздвижение е установен във връзка със следните свещени събития в историята на Христовата църква:

Чудесното явяване на св. Кръст на император Константин Велики;

Намирането на Светия Кръст на Голгота;

Връщането на животворящия Кръст от персийски плен.

Чудесното явяване на св. Кръст на император Константин Велики

През 312 г. Константин Велики потеглил с войските си към Рим, за да спаси столицата от властта на тирана Максентий. Силите на императора били помалобройни и затова той поискал подкрепа от Бога. Привечер, когато слънцето залязвало, Константин видял на небето сияен кръст с надпис под него "С това ще победиш". Вечерта сам Господ се явил в съня на императора и му заповядал да направи знаме, подобно на кръста, и да начертае кръстовете по шлемовете и щитовете на войниците си. Със силата на кръста Константин Велики успял да победи войските на тирана и влязъл тържествено в Рим.

Намирането на Кръста на Голгота (празнува се на 14 септември)

Няколко години по-късно, през 326 година царица Елена, майка на Константин Велики, посетила светите места в Палестина и пожелала да открие светия кръст Господен. По указание на един стар евреин почнали да копаят и открили трите кръста в 326 година. На същото място наредила да се построи Божия храм "Въздвижение".

Връщането на животворящия Кръст от персийски плен

През 614 г. персийският цар Хозрой бил във война с Византийската империя. Той превзел Йерусалим, разрушил църквите и отнесъл в Персия всички скъпоценности, които намерил там Сред задигнатите светини бил и намерения на Голгота свещен Господен Кръст.

Войната продължила дълго. Византийският император Ираклий успял да победи Хозрой, който скоро след това бил убит. Наследникът му сключил мир с Ираклий и се задължил да върне пленниците и всичко, задигнато от баща му през последните 14 години.

Император Ираклий тържествено възвърнал в Йерусалим светинята - честния и животворящ Господен кръст. Християните, начело с патриарх Захарий, посрещнали Кръста с палмови клонки в ръце. Императорът в разкошни царски дрехи, украсени със злато и скъпоценни камъни, на главата с царски венец, поискал сам да носи кръста. Но когато трябвало да мине през портите към Голгота, невидима сила го задържала. Всички били изумени. Не знаели защо става това. Патриарх Захарий видял

ангел Господен на портите, светъл като мълния. Ангелът му казал:

- Не тъй нашият Господ е носел тук тоя Кръст, както вие го носите!

Смутен Захарий се приближил до императора и му заявил:

- Господарю, не в разкошни дрехи трябва да носиш Кръста, който Спасителят е носел на раменете си в смирение и унижение!

Императорът веднага снел от себе си венеца и багреницата и облякъл прости дрехи. С непокрита глава и бос, без всякаква пречка внесъл в църквата Кръста Господен за радост и утеха на целия християнски свят.

По "Пространен православен месецослов" от † Траянополски епископ Иларион, изд. Тавор

ОТЕЧЕСКО НАСЛЕДСТВО

5. ЗАЩО ТОЛКОВА МНОГО ОБРЕДИ, ЧИНОДЕЙСТВИЯ И ПРАВИЛА В ЦЪРКВАТА СЕ ПОЧИТАТ КАТО ДАДЕНИ ОТ БОГА, МАКАР ЧЕ НЕ СА СПОМЕНАТИ В СВЕЩЕНОТО ПИСАНИЕ?

(Продължава от бр. 782)

"Външните чинодействия на Църквата в главните и съществените си черти са установени от Апостолите, а са допълнени и приведени в настоящия им вид от Църквата чрез Светите отци по внушение на Духа Свети и под ръководството на Господа Спасителя, Който е глава на Църквата..." Светител Теофан Затворник.

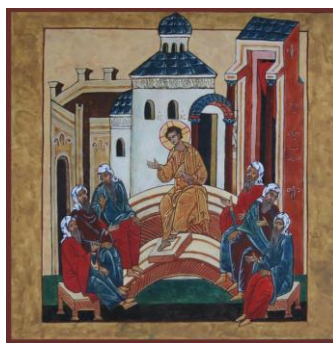
"Не всичко са предали Апостолите чрез Писанието, а много са предали без Писанието, но и едното, и другото са еднакво достойни за вярата, затова ние смятаме достойно за вярата и Преданието, ако има Предание - не търси нищо повече." Светител Иоан Златоуст.

(Следва)

Из книгата „Какво е необходимо да знае съвременният православен християнин“ от архимандрит Лазар Абашидзе, Тавор прес, София

ДЕТСКИ СЪЯТ

МАЛКИЯТ ДЪРВОДЕЛЕЦ

Забравени бяха вече чудесните знамения през оная света нощ - и ярките звезди над Витлеем, и песните на ангелите, а даровете, що бяха донесли в пещерата тримата мъдреци, Мария бе скътала на дъното на една ракла.

Божият син се роди в семейството на беден дърводелец, за да живее на земята както всички люде.

Като навърши втората си година, Исус се откъсна от скута на майка си и тръгна с другите деца, той растеше между тях в игри, скиташе из тесните улички, из околностите на Назарет и никой не подозираше великата тайна на неговото рождение.

Понякога той спираше върху себе си нечий учуден поглед, понякога смайваше връстниците си с някое малко чудо, но само за един бърз миг в шумните детски игри.

Съседките казваха на Мария:

- Добро дете. Умно дете. Хубаво дете.

Това беше всичко.

Щом Исус навърши десет години и се бе научил вече да чете и пише, Йосиф го прибра в дърводелницата си. Той вярваше в божествения му произход, но бе свикнал с него, сродил се бе и го бе обикнал с проста, бащинска обич.

Исус подхвана работата си в малката работилница с усърдие, което не подходеше на възрастта му.

Ала казано бе, види се, да познае той мъката на труда и редица дни неговите незакрепнали още рамена го боляха остро от усилията му над някоя чвореста дъска, или над някоя неодялана греда, която трябваше да изглади по мярка.

На няколко пъти се поряза, пръстите му бяха очукани от големия дървен чук, който беше тежък за малката му детска ръка. Йосиф се учудваше на неговото усърдие и търпение.

Исус го учудваше и със своята ловкост - малкият дърводелец нямаше нужда да му се повтаря два пъти едно и също нещо, бързо и изкусно овладяваше и дървото и оръдията, с които работеше: те ставаха все повече послушни в неговите благословени ръце.

Влезе веднъж непознат човек в работилницата, поогледа се и се обърна да си върви.

- Търсиш ли нещо? - попита Йосиф.

- Търся майстор да направи врати и капаци за прозорците на новата ми къща, но ти си сам, няма да успееш.

- Не съм сам, ето моя син - отвърна Йосиф живо и дори с гордост. - Ние ще направим врати и прозорци на твоята къща.

- Хм - усмихна се недоверчиво непознатият. Той се загледа в Исуса, срещна неговия поглед и сякаш се обърна нещо в сърцето му. - Добре, може би ще успеете ти и твоят син - каза той.

...След някое време вратите и капаци бяха направени, а Исус бе издълбал и заковал по тях хубави украси, та дойдоха всички роднини на стопанина да ги видят и разнесоха името на младия дърводелец из целия Назарет. Тогава Исус приближаваше да навърши дванайсет години..

Наближаваше Пасха и всички в Назарет започнаха да се готвят за празника. В работилницата на Йосифа влезе съседът му Шалум и поиска да му направят клетка за гълъби.

- За Пасха ще ида в Йерусалим, в храма - каза той. - Ще занеса там гълъби за жертвеника.

- Ето, Исус ще ти направи клетка - отвърна Йосиф и продължи работата си. Той не искаше да се впуска в

разговор с Шалума, който беше злодумен и надменен човек.

- Аз няма да направя клетка за гълъбите - чу се гласът на Исуса тих и ясен.

Двамата мъже го погледнаха учудени. Шалум размаха ръце с разперени пръсти и викна:

- Защо? Защо? Ще платя със сребърна пара!

Исус отговори:

- Бог е дал крила на птиците, за да летят свободно по небето и защо ще ги затваряме ние в клетки? Не с кръвта на гълъби, птици невинни и кротки, ние ще омиловим Господа. Той не иска такива жертви от нас.

За празника Пасха и тая година Йосиф, Мария и Исус отидоха в Йерусалим, заедно с още много люде от Назарет и от всички селища наоколо.

Тук Исус се отдели от Йосифа и Мария, та после те го търсиха и го намериха в храма, седнал между книжниците. Мария му каза:

- Чедо, защо ни направи тъй? Ето, баща ти и аз много се измъчихме да те търсим.

- Защо сте ме търсили? - отговори Исус. - Тук аз съм в дома на моя Отец.

За пръв път сега Исус се нарече пред толкова люде син на Господа, но никой не разбра думите му.

Разбра ги само Мария, майка му, и сърцето ѝ.

Защото Исус вече тръгваше по кървавия път на страданието и жертвата.

Димитър Талев, сп. „Християнче“, брой № 8, 12.1947 г.

Източник: www.literaturesviat.com

ПРАВОСЛАВЕН КАЛЕНДАР

13 септември † 15 Неделя след Петдесетница. Неделя преди Въздвижение. Обновление на храма на Светото Възкресение в Йерусалим. Св. свщмчк Корнилий стотник (Предпразненство на Въздвижение на Честния Кръст). Гл. 6, 4, 15 Неделя: ап. 2 Кор. 4:6-15 (с. 171), лит. ев. Мт 22:35-46 (с. 94) [на Нед. преди Въздвижение: ап. Гал. 6:11-18 (с. 378), лит. ев. Ин 3:13-17(с. 253)], [на Обновлението: ап. Евр 3:1-4 (с. 377), лит. ев. Мт 16:13-18 (с. 252)] (Тип. с. 76)

14 септември † Въздвижение на Честния и Животворящ Кръст Господен (Кръстовден) (Строг пост) (Тип. с. 77-81)

15 септември Св. вмчк Никита. Преп. Филотей. Св. мчк Леонид

16 септември *Св. вмчца Евфимия Всехвална. Св. Людмила Чешка. Св. Киприан, митр. Киевски и Московски, българин

17 септември *Св. мчци Вярна, Надежда и Любов и майка им София. Св. мчца Теодотия. Св. Нил, еп. Египетски

18 септември Преп. Евмений, еп. Гортински чудотворец

19 септември Св. мчци Трофим, Саватий и Доримедонт. (Събота след Въздвижение). (Тип. с. 81)

Внорийският лист се издава с благословията на председателя на храма ставрофорен иконом Емилиан Костадинов
Адрес на редакцията: гр. София, ж.к. „Дружба“ 2, храм „Свето Благовещение“

Внорийски лист „Благовестие“ се разпространява безплатно
Можете да намерите изданието и на интернет адрес:

www.hram-blagoveshenie.bg
